

Никола Вапцаров

Пролет

Отвънка ухае на люляк,
отвънка е синьо небе.
Приятелю, птиците чу ли?
Отвънка е пролет! Здравей!

Дори през бензинните пари,
през пласт от стоманни ята
тя иде. Вратите разтваряй
и бодър срещни пролетта.

Тя иде с реките, които
събират сребристия сняг,
тя идва със бой канонаден,
разбива простора мъглив.

Тя пита: „Стоиш ли на поста?
Не клюмна ли вече глава?“
И после те грабва и носи
на своите светли крила.

В очите ти пламват пожари,
кръвта ти немирно шуми.
Пред тебе светът се разтваря,
разтварят се слънчеви дни.

Ти имаш любима? – Обичай!
Ти вярваш в живота? – Добре!
Подай си ръката челична –
отвънка е пролет! Здравей!

КРАЙ

© Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11425>]